

۱۹۸ - سرگشته کوه و بیابانی و گمگشته بادیه

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۹۸ - سرگشته کوه و بیابانی و گمگشته بادیه

سرگشته کوه و بیابانی و گمگشته بادیه و صحرا بی سر و سامانی و سودائی و شیدائی حضرت رحمن این چه موهبت است و این چه منقبتی. هر نفسی که در سبیل او سرگردان نه، خاکش بر سر و هر عزیزی که در ره او ذلیل نه، مردن از زیستن خوشتر. عاقبت جمیع ملوک و مملوک سرگردان شوند و بی سر و سامان گردند و بزبان و خسران افتند ولی ثمر و اثری باقی نماند. اما یاران الهی نیز در محبت دلبه آفاق سرگشته و پریشان گردند و خانمان فدای آن روی تابان نمایند اما نتیجه و ثمر الی الابد باقی و مستمر و کوب درخشنده ایشان مانند مه تابان بر قرون و اعصار بتابد فرق اینجاست. پس ثابت و محقق شد که تفرقه ایشان مجموعی است و پریشانی ایشان جمعیت خاطر است سرگشتگی استقامت و استقرار است و گمگشتگی سر و سامان. پس شکر کن خدا را که آواره آن یاری و افتاده آن زلف مشکبار مخمور آن جامی و مقهور در سبیل جانان بلکه سر تا پا دل و وجدانی علی الخصوص که موفق به تبلیغی و مؤید بالطف نعم الرفیق.

امروز در عالم وجود یرلیغ بلیغ زبان تبلیغ است این رِق منشور و فرمان ربّ غفور در دست هر سر مستی باشد عالم امکان را تسخیر نماید و جمیع وجود را بظلم خویش در آورد اینست امر عظیم اینست فوز مبین اینست الطاف ربّ جلیل طوبی لمن فاز به فی هذا الیوم العسیر.

ORIGINAL

AUDIO